

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/52/2017
Identifikačné číslo spisu: 1514202680
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1514202680.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Boledovičom, Rovinka, Úzka 578/4, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a. s., Bratislava, Štúrova 5, IČO: 31 318 916, o zaplatenie zmenkovej sumy 2.596,45 eur s prísl., vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. I CbZm/303/2014, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2016, č. k. I CoZm/62/2016-262, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmieta.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 21. júna 2016, č. k. ICbZm 303/2014-211 ponechal zmenkový platobný rozkaz z 28. apríla 2014, sp. zn. 4 Zm42/2014 v platnosti a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 394,51 eur náhrady trov námietkového konania.

2. Rozhodol tak s odôvodnením, že súd prvej inštancie vydal 28. apríla 2014 pod sp. zn. 4 Zm42/2014 zmenkový platobný rozkaz, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.596,45 eur s príslušenstvom. Žalovaný podal v stanovenej lehote proti zmenkovému platobnému rozkazu námietky, na prejednanie ktorých nariadil súd pojednávanie. Súd prvej inštancie so súhlasom účastníkov konania prevzal do súdneho spisu zápisnice z prejednávania obdobnej veci vedenej na súde pod sp. zn. I CbZm39/2014, v ktorej bola zachytená výpoveď svedka JUDr. O. - štatutárneho zástupcu BBF Capital, a. s. a LICITOR factoring, s. r. o. a dňa 2. februára 2015 bol vypočutý Ing. Regulí. Súd prvej inštancie preto z dôvodu hospodárnosti upustil od ich vypočutia a upustil aj od výsluchu svedka pána Jurovatého, ktorý bol vystaviteľom zmenky a jeho výsluch navrhol žalovaný s cieľom objasniť postup navrhovateľa pri vystavovaní zmenky. Súd prvej inštancie konštatoval, že o neúspešnosti platenia zmenky zmenkovým dlžníkom a splnenia povinnosti žalobcu svedčia listinné dôkazy, preto svedecká výpoveď nebola nutná.

3. Následne sa súd zaoberal jednotlivými námietkami žalovaného. Námietku absencie vyplňovacieho práva k zmenke a k tvrdeniu, že žalovaný je zviazaný len v rozsahu pôvodnej bianko zmenky, súd ju vyhodnotil ako nedôvodnú a uviedol, že žalovaný ako priamy účastník dohody o vyplňovacom práve, vedel o možnosti vyplniť zmenku sumou a splatnosťou pri omeškaní dlžníka. Žalovaný preto aj keď on sám oprávnenie neudelil, musel pri indosovaní zmenky počítat' s možnosťou, že neúplná listina bude doplnená za podmienok a spôsobom, ktorý sám s vystaviteľom blankozmenky dojednal. Následne teda musel mať vedomosť o možnosti doplniť zmenku a nie je možné na jeho prípad aplikovať § 69 zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Zb. (ďalej len ZZŠ), teda nemôže byť viazaný len pôvodným textom zmenky. Žalovaný sa na zmenku podpísal s vedomím, že je zmenkový dlžník v omeškaní a bez toho, aby príslušnou doložkou svoju zodpovednosť za zaplatenie vylúčil. Pritom mal vedomosť o možnosti vyplniť zmenku. Žalovaný ďalej namietal absolútnu neplatnosť dohody o vyplňovacom práve z dôvodu jej neurčitosti k akej zmenke sa viaže. Súd prvej inštancie konštatoval, že táto dohoda je platná, identifikuje zmluvné strany, kto je veriteľom a kto dlžníkom, identifikuje kauzálnu pohľadávku a číslo úverovej zmluvy. Zdôraznil, že žiadny právny predpis neupravuje podstatné náležitosti zmenkovej dohody a pre prípad, že dlžník vystavil len jednu zmenku pre konkrétnu úverovú zmluvu, nie sú pochybnosti, že dohoda sa viaže k predmetnej zmenke. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný bol priamym účastníkom zmenkovej dohody a on túto dohodu koncipoval, čo je súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti. Žalovaný túto dohodu pri jej kreovaní považoval za dostatočnú, určitú a teraz sa domáha jej neplatnosti z titulu neurčitosti, čo súd neakceptoval. Námietku premlčania súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, lebo právo vyplniť zmenku nie je majetkovým právom, a preto je nepremlčateľné. Toto právo sa viaže k vlastníckemu právu inkorporovanému v zmenke a ako akcesorické sa viaže na existenciu zmenky ako takej. Žalobca uplatnením práva vyplniť zmenku spôsobil, že toto právo zaniklo jeho vykonaním. V zmysle § 70 ods. 2 ZZŠ nároky majiteľa zmenky s doložkou bez trov voči indosamentom sa premlčujú v lehote jedného roka od splatnosti zmenky a k takémuto premlčaniu nedošlo. Nakoľko je zmenka abstraktným cenným papierom, oddeleným od kauzy, ktorú zabezpečuje a aj v prípade, že by sa premlčala pohľadávka, ktorú zabezpečuje, nič nebráni majiteľovi zmenky v tom, aby bianko zmenku vyplnil. Žalovaný tiež namietal výšku zmenkovej sumy a aj túto námietku súd neakceptoval s tým, že žalovaný síce namietal správnosť zmenkovej sumy, avšak bez bližšom definovaní. Tvrdil, že zmenková suma bola vyplnená v rozpore s dohodou o vyplňovacom práve, ale neuviedol, aká je správna suma. Súd konštatoval, že podľa § 10 ZZŠ pri neúplnej zmenke možno namietat' voči majiteľovi nesprávne vyplnenie vtedy, ak zmenku nadobudol zlomyseľne, alebo sa previnil hrubou nedbalosťou. Súd poukázal na znenie § 495 Obč. zák., ktorý ukladá veriteľovi povinnosť preukázať dôvod záväzku s výnimkou záväzku z cenných papierov, vrátane zmenky. Preto pokiaľ mal žalovaný výhrady voči zmenkovej sume, prináležalo dôkazné bremeno o preukázaní nesprávnosti práve na ňom.

4. Napokon sa súd vysporiadal s kauzálnymi námietkami žalovaného. Žalovaný definoval konanie žalobcu ako vedomé na škodu žalovaného, keď napriek vedomosti o tom, že žalovaný mienil vylúčiť zodpovednosť za vymoženosť pohľadávok, ktoré previedol zmluvou o postúpení, uplatnil v rozpore s dojednaním postih voči indosantovi, čím zneužil abstraktný charakter zmenky. Žalovaný tvrdil, že žalobca vedel za akých okolností bola pohľadávka postúpená a vedel, že zmenka je zabezpečovacím prostriedkom a napriek vylúčeniu zodpovednosti žalovaného, vymáhal pohľadávku zo zmenky od neho. Ďalej tvrdí, že o vedomom konaní na škodu svedčí personálne prepojenie firiem BFF capital, a. s. a LICITOR factoring, s. r. o., ktoré sú tiež prepojené so žalobcom. Za vedomé konanie na škodu považoval aj to, že mal vedomosť, že kauzálna pohľadávka bola postúpená len za 26% svojej nominálnej hodnoty a on vymáha od žalovaného 100% jej hodnoty, čo považuje za zneužitie práva. Za podozrivé považoval dojednanie medzi žalobcom a LICITOR factoring, s. r. o., kedy postupca previedol na žalobcu pohľadávku s 1% stratou. Súd prvej inštancie pri posúdení všetkých dôkazov konštatoval, že konanie žalobcu sa nepreukázalo ako vedomé na škodu žalovaného, a preto námietky neuznal. Žalobca tvrdil, že v čase indosovania zmienek ešte nevedel, že nenapísaním príslušnej doložky žalovaný svoju zodpovednosť za zaplatenie zmienek nevylúčil a keďže z ostatných vykonaných dôkazov opak nevyplýnul, tvrdenie, že konal pri nadobúdaní zmienek vedome na škodu žalovaného, súd vyhodnotil ako nepreukázané.

5. Súd zdôraznil, že vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie musí byť preukázané pri nadobúdaní zmenky, čo žalovaný nepreukázal. Pokiaľ by sa aj súd zaoberal nepoctivým postupom nasledujúcim po nadobudnutí zmenky, resp. pri vymáhaní nárokov z nej, došlo by k porušeniu § 17 ZZŠ, ktorý skúma len okolnosti pri jej nadobúdaní. Napokon neuznal ani námietku prihliadať na spotrebiteľský charakter zmenky a zaoberať sa platnosťou zmenky s odôvodnením, že napriek tomu že o spotrebiteľskom charaktere príčinného vzťahu zmenky nemal pochybnosť, zaviazanosť žalovaného zmenkou nevznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej on mal postavenie dodávateľa, ale výlučne a jedine v súvislosti s garančnými účinkami indosamentu. Zmenka, z ktorej si žalobca uplatnil postihové práva, nebola platobná, jej prostredníctvom nemal byť platený spotrebiteľský úver. Išlo o zmenku zabezpečovaciu a vzhľadom na to, že bola vystavená 25. 08. 2005, kedy bolo zákonom zakázané použitie zmenky na zabezpečenie uspokojenia pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy, nebolo možné zmenkový prejav považovať za neplatný ani podľa čl. III § 3a ZZŠ. Preto súd prvej inštancie zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti.

6. Na odvolanie žalovaného vec prejednal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia rozsudkom z 8. decembra 2016, č. k. 1 CoZm/62/2016-262 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 101,25 eur náhrady trov odvolacieho konania.

7. Rozhodol tak s odôvodnením, že sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, obmedzil sa iba na konštatovanie správnosti jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti doplnil ďalšie dôvody. Uviedol, že z teoretického hľadiska je zmenka spravidla previazaná s určitou kauzou a dlžník zmenku nevystavuje bezdôvodne. Zmenka má aj funkciu platobnú, aj funkciu zabezpečovaciu. To však nič nemení na skutočnosti, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, ktoré v sebe nesie, dokonalým abstraktným skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku ani výšku pohľadávky, ako to správne uviedol súd prvej inštancie, keď odkázal na prepojenie zmenkového zákona a lex generalis - Občianskeho zákonníka v ust. § 495. Odvolací súd považuje za duplicitné vyjadrovať sa jednotlivo k obsiahlym námietkam žalovaného, nakoľko súd prvej inštancie sa im venoval vyčerpávajúco v odôvodnení svojho rozhodnutia.

8. Ďalej uviedol, že žalobca preukázal svoj nárok nepretržitým radom indosamentov, preukázal, že nadobudol zmenku rubopisom od jej predchádzajúceho majiteľa LICITOR factoring, s. r. o. a keďže v súlade s § 14 ods. 1 ZZŠ s rubopisom na nového majiteľa prechádzajú všetky zmenkové práva, právo vyplniť bianko zmenkunevylučujú, ako oprávnený vlastník zmenky doplnil na zmenke dátum splatnosti a zmenkovú sumu. Žalobca tiež listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, ktorá ostala bez výsledku a teda mal oprávnenie uplatniť svoj nárok voči indosamentovi. Žalovaný ako indosant, opomenul svoj garančný záväzok za zmenku, vylúčiť. Preto ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. Pokiaľ ide o výšku zmenkovej sumy a splatnosť, odvolací súd súhlasí názorom súdu prvej inštancie, že predložením rozhodcovského rozhodnutia, ktorým bola žalobcovi priznaná kauzálna pohľadávka, zabezpečená zmenkou, bolo možné zistiť v akej výške sa nachádza peňažný nárok žalobcu a teda akú sumu bol oprávnený v zmenke vyplniť. Žalobca vyplnil zmenku správne sumou, ktorá nie je v rozpore výškou kauzálnej pohľadávky a splatnosť doplnil v súlade s dohodou o vyplňovacom práve. Nesprávne právne posúdenie žalovaný vytýkal aj v prípade posúdenia prípustnosti kauzálnych námietok podľa § 17 ZZŠ. Odvolací súd konštatoval, že pripustením kauzálnych námietok v kontexte s ostatným znením ZZŠ ak aj § 495 Občianskeho zák. závisí od schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo nedbanlivostné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa zmenky pri jej nadobúdaní. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že v čase kedy žalobca zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdal, konal vedome na škodu žalovaného. Ďalej sa žalovaný domnieva, že vylúčenie zodpovednosti v zmluve o postúpení pohľadávky sa má vzťahovať aj na zmenkové vzťahy, čo je mylný záver, odporujúci zmenkovému právu. Odvolací súd uzavrel, že práve postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky, neuvedomujúc si, že disponuje zmenkami, z ktorých je zviazaný nielen zmenkový dlžník, fyzická osoba s neistou bonitou, ale aj finančne schopný indosant, svedčí nielen o jeho prvotnej neznalosti jeho práva, ale aj o jeho dobromyselnosti. Odvolací súd tiež konštatuje, že neobstojí ani argumentácia žalovaného, lebo súd prvej

inštancie správne posúdil všetky predložené dôkazy, z ktorých vyvodil správne skutkové závery a tie správne právne posúdil.

9. Odvolací súd uzavrel, že záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lége z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie, žalovaný sám spotrebiteľom nie je a bolo by v rozpore s dobrými mravmi, ak by sa úspešne domáhal nárokov na právnu ochranu, aká prislúcha len subjektom, ktorí sú spotrebiteľmi. Navyše žalovaný sa ochrany z titulu spotrebiteľskej zmluvy nedomáhal v námietkach, ale na túto okolnosť poukázal až v odvolacom konaní, vzhľadom na koncentračnú zásadu ju odvolací súd nemohol akceptovať. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

10. Žalovaný podal návrh na pripustenie dovolania z dôvodu otázok uvedených v odvolaní, ktoré považuje za riešenie závažných právnych otázok. Odvolací súd sa s jeho návrhom nestotožnil a dovolanie proti rozhodnutiu nepripustil.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Žiada napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zmeniť a zmenkový platobný rozkaz zrušiť.

12. Pripustnosť dovolania odôvodňuje podľa ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. a podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., pretože odvolací súd nerešpektoval závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. októbra 2015, sp. zn. 2 Obdo/19/2014, ktoré uznesenie mu aj doložil do spisu.

13. Tvrdí, že odvolací súd sa arbitrárnym spôsobom vysporiadal so zásadnými odvolacími tvrdeniami žalovaného, ktoré mali zásadný vplyv na spravodlivé rozhodnutie sporu a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia iba opakuje odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo/19/2014, ktorý ako tvrdí dovolateľ, v identickom spore zrušil rozhodnutie s odôvodnením, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil namietané nesprávne posúdenie kauzy zo zmenky ako prostriedku na zabezpečenie záväzkov a nevenoval pozornosť námietke žalovaného, že konanie žalobcu je v rozpore s poctivým obchodným stykom a smeruje k šikanóznemu výkonu práva. Ďalším dôvodom zrušenia rozhodnutia bola skutočnosť, že predmetná zmenka sa dovolaciemu súdu javila ako zmenka spotrebiteľská a súdy nižšieho stupňa v uvedenom spore sa nezaoberali a nezdôvodnili, či je predmetná zmenka platná.

15. Dovolateľ tvrdí, že v celom doterajšom konaní sa snažil súdy oboch stupňov upozorniť na zjavné zlomyselné nadobudnutie zmeniek zo strany žalobcu a bolo na krajskom súde, aby správne posúdil dostatočné množstvo preukázaných súvislostí a postupov žalobcu pri nadobudnutí zmeniek a že žalobca v čase nadobudnutia zmeniek vedel, že ich nadobúda v rozpore s jasne definovaným účelom postúpenia pohľadávok žalovaného a vedel aj o opomenutí vylúčenia zodpovednosti žalovaného na zmenke.

16. Ďalej namieta, že odvolací súd konštatovaním, že súd prvej inštancie sa dostatočne a najmä správne vysporiadal s námietkou absencie kauzy, zmenky nedostatočne zdôvodnil neakceptovanie oprávnených námietok žalovaného, ako tomu bolo v prípade rozsudku Krajského súdu v Košiciach, ktorý bol uvedeným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušený.

17. Dovolateľ zdôraznil, že v celom konaní priznával opomenutie garančného účinku zmenky. Súčasne v celom konaní konštantne tvrdí, že žalobca dané opomenutie žalovaného zneužíva v 220 sporoch na cca 600.000 eur. Z indosovania zmenky a všetkých ostatných zmeniek v ten istý deň, ako bola postúpená pohľadávka žalovaného proti dlžníkovi - spotrebiteľovi a z postúpenia všetkých cca 220 pohľadávok žalovaného dostatočne vyplýva, že zmenka mala slúžiť iba ako prostriedok na vymoženie pohľadávok voči pôvodným dlžníkom žalovaného. A práve tento zjavný úmysel strán hodnotil v zrušujúcom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky ako skutočnosť, na ktorú má dať súd relevantnú odpoveď v

rozsudku. Opakovane tvrdí, že posudzovaná zmenka má vo vzťahu k postúpenej pohľadávke povahu zabezpečovacieho nástroja, pričom jedným z limitov riadneho uplatnenia zabezpečovacej zmenky je fakt, že sa jej majiteľ nesnaží jej uplatnením získať plnenie od osoby, na ktoré v kauzálnom vzťahu voči nej nemá právo. Podľa žalovaného uplatnenie zmenky voči žalovanému má jednoznačne povahu zneužitia tejto zmenky na škodu žalovaného. Z dôkazov vykonaných na súde prvej inštancie podľa žalovaného je zrejmé, že žalobca pri nadobúdaní zmenky sa dopustil konania na škodu žalovaného v zmysle ust. § 17 ZZŠ. Vytýka súdu prvej inštancie, že v konaní postupoval nesprávne, ak sa snažil nájsť len priamy dôkaz o vedomom konaní žalobcu na škodu žalovaného pri nadobúdaní zmenky, či už z listinných dôkazov, alebo z výpovedi konateľa žalobcu - Ing. Reguliho, či konateľa spoločnosti LICITOR factoring, s. r. o. - JUDr. O.. Podľa žalovaného výpoveď svedka JUDr. O. preukázala, že žalobca sa pri nadobúdaní zmieniek dopustil vedomého konania na škodu dlžníka. Predovšetkým vo svojej výpovedi potvrdil, že skôr ako žalobca od spoločnosti LICITOR factoring, s. r. o. zmenky a pohľadávky nadobudol, štandardným spôsobom si preveril celú reťaz postúpenia úverových pohľadávok späťne až k žalovanému, ako pôvodnému veriteľovi. Ďalej potvrdil, že žalobca bol v tejto súvislosti oboznámený aj so zmluvou o postúpení pohľadávok, uzatvorenou medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, pričom v danej zmluve žalovaný celkom jednoznačne vylúčil akúkoľvek svoju ďalšiu zodpovednosť za vymožitelnosť úverových pohľadávok.

18. Dovolateľ tvrdí, že odvolací súd sa nezaoberal faktom, že žalobca rovnako ako aj LICITOR factoring, s. r. o. a BBF capital má v predmete podnikania faktoring a forfaiting, podľa svojej web stránky sa špecializuje na správu a vymáhanie pohľadávok, ide teda o osobu podnikajúcu v oblasti vymáhania dlhov, od ktorej možno očakávať zvýšenú mieru odbornej starostlivosti pri nadobúdaní pohľadávok aj zmieniek a možno dôvodne predpokladať, že o kauzálnych okolnostiach namietaných žalovaným, žalobca v čase nadobúdania zmieniek vedel. Z toho žalovaný vyvodil, že žalobca v čase nadobúdania zmieniek vedel, že žalovaný nezodpovedá za vymožitelnosť pohľadávok z úverových zmlúv, z čoho je možné vyvodit' jediný záver a to, že žalobca v čase nadobudnutia zmenky konal vedome na škodu dlžníka.

Žalovaný ďalej namieta nezákonnosť napadnutého rozsudku, lebo sa v ňom tvrdí, že účastníkom tohto sporu nie je spotrebiteľ. Podľa dovolateľa súd tým celkom ignoroval skutočnosť, že ani v identickom spore, rozhodnutom na základe dovolania žalovaného zrušujúcim uznesením sp. zn. 2 Obdo/19/2014 Najvyššieho súdu SR, nebol účastníkom spotrebiteľ, ale žalobca a žalovaný. Tvrdí, že súd prvej inštancie ignoroval povinnosť danú mu zákonom, aby v každom štádiu konania posudzoval spotrebiteľskú zmluvu z pohľadu jej absolútnej neplatnosti. Ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd sa vôbec spotrebiteľskou zmluvou nezaoberali, keď k posudzovaniu absolútnej neplatnosti dohody o vyplňovacom práve k biankozmenke a aj zmenky vyplnenej na jej základe, vzhľadom na koncentračnú zásadu, sa ňou bližšie nezaoberali, čo považuje za nesprávny názor, arbitrárny a nepreskúmateľný. Pritom v zmysle judikatúry ESD je povinnosťou súdu v každom štádiu konania a aj v každom druhu konania a to bez výnimky ex offio skúmať, či sa v ňom nejedná o spotrebiteľský vzťah. Znovu poukázal na už uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorý uložil súdu nižšej inštancie doplniť dokazovanie aj v tomto smere. Poukázal na novelu § 17 ZZŠ podľa ktorej, ak je žalovaným zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy, teda nielen vtedy, keď majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného zamietol. Výslovil aj názor, že dovolanie nie je prípustné, pretože odvolací súd správnym procesným postupom umožnil žalovanému, aby uskutočnil všetky jemu patriace práva v takej miere, aby nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zároveň žalovaný neuviedol žiadny konkrétny nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým by preukázal opak. Nevidí preto dôvod na podanie dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. Ďalej uviedol, že dovolanie nie je prípustné ani podľa § 421 ods. 1 C.s.p., lebo predmetom sporu je suma 2.596,45 eur, teda nižšia ako desaťnásobok minimálnej mzdy v čase začatia konania. Ku dňu začatia konania desaťnásobok minimálnej mzdy predstavoval sumu 3.520 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolacích /§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len C.s.p./ po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania - žalovaný, v neprospech ktorého bolo súdmi rozhodnuté, bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného nie je prípustný.

Žalovaný prípustnosť podaného dovolania odôvodnil ustanovením § 420 písm. f/ C.s.p. a súčasne aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Kumuláciu dôvodov prípustnosti dovolania riešil veľký senát občianskeho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesením z 19. apríla 2017, sp. zn. 1 VCdo/2/2017 tak, že kumulácia je neprípustná. Ak sú v dovolaní uplatnené dôvody prípustnosti podľa ustanovení § 420 a § 421 C.s.p., dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na prípustnosť dovolania podľa § 420 C.s.p. Dovolací súd v zmysle ust. § 48 ods.3 C.s.p. je viazaný veľkým senátom vysloveným právnym názorom. Preto sa dovolací súd obmedzil len na posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p.

23. Dovolateľ vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu uviedol ako zmätočnosť, arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť jednotlivých čiastkových záverov odvolacieho súdu, s ktorými skutkovými a právnymi závermi on nesúhlasil, avšak neuviedol akým konkrétnym postupom odvolacieho súdu malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. Dovolací súd sa preto zaoberal dovolacím dôvodom len pokiaľ dovolateľ namieta, že sa odvolací súd neriadil právnym záverom vysloveným v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu z 29. októbra 2015, sp. zn. 2 Obdo/19/2014, v identickom spore, ktorým vyslovil, že odvolací súd nesprávne a nezákonne neaplikoval ustanovenie § 17 ZZŠ v znení zákona č. 438/2015 Z.z. a nepripustil kauzálnu námietku žalovaného. Dovolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením námietky odvolacím súdom, že žalovanému neprislúcha ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky, lebo záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol ex lége z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý vyhotovil bez vylúčenia garancie, navyše žalovaný sám spotrebiteľom nie je. Bolo by v príkrom rozpore s dobrými mravmi, keby sa úspešne domohol nárokov na právnu ochranu, ktoré nároky prislúchajú len skutočným spotrebiteľom.

24. Dovolací súd vzhľadom na uvedené napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nepovažuje za postup v rozpore s právom na spravodlivý proces. Navyše z rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo/19/2014, na ktoré poukazuje dovolateľ, zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu z procesných dôvodov a to pre nedostatok odôvodnenia a nie je možné z neho vyvodiť, žeby Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí vyslovil záväzný právny názor pokiaľ ide o spotrebiteľskú zmenku a ani to, žeby uviedol, ako k takémuto záveru dospel. Uviedol iba, že z obsahu spisu sa mu javí, že by mohlo ísť o spotrebiteľskú zmluvu.

25. Dovolací súd vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 17 ZZŠ v znení zákona č. 438/2015 Z.z., účinného od 23. decembra 2015, ktorým sa zvýšila ochrana spotrebiteľa v súdnych konaniach pred všeobecným súdom a má sa zamedziť zneužitiu právneho inštitútu zmenky proti spotrebiteľom, nie je svojvoľné, ani arbitrárne a nelogické, ktorým by dovolateľovi bolo upreté právo na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p, pretože odvolací súd reagoval na podstatné odvolacie námietky žalovaného. Za porušenie práva na spravodlivý proces nemožno považovať to, že odvolací súd nerozhodol a neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Preto dovolací súd uzavrel, že v konaní pred odvolacím súdom nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. a dovolanie žalovaného odmietol ako dovolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné /§ 447 písm. c/ C.s.p./.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods.3 C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.2 C.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.